

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ BAŞKANLIĞI'NA

35708

Aşağıdaki sorularımın Aile Ve Sosyal Hizmetler Bakanı Mahinur ÖZDEMİR GÖKTAŞ tarafından Anayasa'nın 98'inci, TBMM İçtüzüğü'nün 96'ncı ve 99'uncu maddeleri gereğince yazılı olarak cevaplandırılmasını arz ederim. 14.10.2025

Gülcan KACMAZ SAYYİĞİT

Van Milletvekili

Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi Çocuk Gelişimi Bölümü 1. sınıf öğrencisi Rojin Kabaiş (21), 27 Eylül 2024'te kaldığı yurttan ayrıldıktan sonra kaybolmuş ve 18 gün sonra, 15 Ekim 2024'te Van Gölü Mollakasım sahilinde cansız bedeni bulunmuştur. Bu olay, yalnızca bir ailenin trajedisini değil, Türkiye'de kadın cinayetlerinin ve şüpheli kadın ölümlerinin sistematik bir kırıma dönüştüğünün, adaletin erkek egemen politikalarla sabote edildiğinin ve cezasızlık kültürünün kurumsallaştığının en çarpıcı göstergesidir.

Adli Tıp Kurumu (ATK) Biyoloji İhtisas Dairesi'nin 1 Kasım 2024 tarihli raporunda, Rojin'in bedeninde iki farklı erkeğe ait DNA izleri (sternal/göğüs ve intra-vajinal bölgeler) tespit edilmiş; ancak bu kritik bulgular, 10 Ekim 2025 tarihli ek rapora kadar –yaklaşık bir yıl boyunca– soruşturma makamlarınca kamuoyu, aile ve avukatlarla paylaşılmamıştır. Bu gecikme, cinsel saldırı bulgularının kasıtlı olarak gizlendiği, soruşturmanın sürüncemede bırakıldığı ve faillerin korunduğu yönünde ağır şüpheler uyandırmaktadır. Rojin'in babası Nizamettin Kabaiş'in, kızının bedeninde darp izleri (boğazda morluklar, sırtta ekimozlar, parmak ve serçe parmak kırıkları) gördüğünü beyan etmesi, savcılığın iki şüpheliyi işaret etmesine rağmen somut adım atmaması, yurt yönetiminin kaybolma bildirimini geciktirmesi, 300 kamera kaydının yeterince incelenmemesi, telefon şifresinin kırılmaması ve Van 8. Asliye Hukuk Mahkemesi'nin 8 Eylül 2025'te 200'den fazla sosyal medya paylaşımına erişim engeli getirmesi, gerçeğin karartılmaya çalışıldığını açıkça ortaya koymaktadır.

ATK raporlarındaki çelişkiler –DNA bölgelerinin ilk raporda belirtilmemesi, “bulaş riski” gerekçesinin bilimsel dayanağının olmaması, kolluk personelinden alınan DNA örneklerinin sekiz ay boyunca karşılaştırılması– adli süreçteki derin ihmalleri ve olası manipülasyonları gözler önüne sermektedir. Ayrıca, Rojin'in atletinde bir kadına ait kan lekesinin tespit

edilmesine rağmen bu bulgunun soruşturmada değerlendirilmemiş olması ve kamuoyuna açıklanmaması, delil yönetimindeki eksiklikleri ve örtbas çabasını güçlendirmektedir.

Bu dosya, Türkiye’de kadın cinayetlerinin bireysel suçlar olmaktan öte, erkek egemen devlet politikalarının bir sonucu olduğunu göstermektedir. Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu’na göre, 2024’te 394 kadın cinayeti ve 259 şüpheli kadın ölümü kaydedilmiş; 2025’in ilk altı ayında ise 136 cinayet ve 145 şüpheli ölüm yaşanmıştır. Bu durum devletin kadınları koruma yükümlülüğünü yerine getirmediğini açıkça ortaya koymaktadır. İstanbul Sözleşmesi’nden 1 Temmuz 2021’de çekilme kararı, bu cezasızlık kültürünü pekiştirmiştir. Sözleşme yürürlükteyken (2011) 121 kadın cinayeti kaydedilmişken, çekilme sonrası 2021’de 280, 2022’de 334, 2023’te 315, 2024’te ise 394 cinayete ulaşılmıştır. Şüpheli ölümler %82 artmış, koruma kararları uygulanmamış, faillerin %31’i suç kaydı olmasına rağmen serbest bırakılmıştır.

Rojin Kabaiş dosyası, Gülistan Doku, Nadira Kadirova, Pınar Gültekin, Şule Çet, İpek Er, Ayşenur Halil, İkbâl Uzuner ve Rabia Naz Vatan gibi diğer dosyalarda görülen delil karartma, adli süreçlerdeki ihmaller ve cezasızlık örüntüsünün bir devamıdır. İstanbul Sözleşmesi’nin feshi, 6284 sayılı Kanun’un etkisizleştirilmesi, kolluk ve yargıdaki cinsiyetçi önyargılar, cezasızlık politikaları failleri koruyan bir zırh oluşturmuştur. Bu zırh, Rojin’in dosyasında da açıkça görülmektedir: DNA izleri gibi açık cinsel saldırı delilleri bir yıl boyunca gizlenmiş, “intihar” algısı yaratılarak kamuoyu susturulmaya çalışılmıştır.

DEM Parti olarak, Rojin Kabaiş’in şüpheli cinayetinin tüm yönleriyle aydınlatılmasını, cinsel saldırı bulgularının örtbas edilmesine yol açan sorumluların cezalandırılmasını, kadın cinayetlerindeki cezasızlık politikalarının sona erdirilmesini ve İstanbul Sözleşmesi’nin yeniden yürürlüğe girmesi için acil adımlar atılmasını talep ediyoruz.

Bu bağlamda;

1. Kadın cinayetlerinde cezasızlık kültürünü körükleyen politikalar için Bakanlığınız ne zaman çalışma yapacaktır? İstanbul Sözleşmesi’nin yeniden yürürlüğe girmesi için neden adım atılmamaktadır?
2. Rojin Kabaiş dosyasında cinsel saldırı bulgularının görmezden gelinmesi, yargıdaki erkek egemen zihniyetin bir sonucu mudur? Bakanlığınız, bu cinsiyetçi yaklaşımları denetlemek yerine neden korumaktadır?

3. Kadın cinayetlerine ilişkin etkin yürütülmeyen soruşturmalar, delil yönetimindeki eksiklikler ve cezasızlık politikalarına karşı Bakanlığınızın aldığı veya almayı planladığı somut tedbirler nelerdir?
4. Son 5 yılda Türkiye’de kaç şüpheli kadın ölümü “intihar” olarak kapatılmıştır? Bu dosyalarda cinsel saldırı delilleri ne ölçüde araştırılmıştır? İstanbul Sözleşmesi’nden çekilmenin bu tür ihmallerdeki etkisi nedir ve bu kararın geri alınması için bir plan var mıdır?
5. Rojin Kabaiş dosyası derhal yeniden açılacak mıdır? Kadın cinayetlerini önlemek ve failleri koruma politikalarına son vermek için ulusal acil eylem planı (örneğin, şüpheli kadın ölümlerinde bağımsız inceleme komisyonları, hızlı soruşturma protokolleri) ne zaman hayata geçirilecektir?